

XXV. Člověk či drak?

Grin stál nad mrtvolou svého bývalého druha, Morniera. Mornier byl krásný oranžový drak. Byl. Grin v ústech cítil ještě jeho teplou krev. Vykapávala mu z tlamy a dopadala na zaprášenou zem arény. Jeho srdce sténalo a davy lidí nad ním jásaly. Prokletá aréna. Aréna smrti.

Před několika málo dny Grin poprvé vstoupil do jejích útrob. Tehdy proti němu stál drak tak zubožený, že se hned k němu Grin rozběhl, aby mu pomohl. Navíc to byl někdo, koho moc dobře znal. Jenže podcenil krutost tohoto místa. Jeho bývalý kolega po něm skočil a snažil se ho zabít. To si tehdy Grin myslel. Nechápal to, ale nakonec svého nepřítele zabil. Draka, s kterým sdílel stejnou ložnici. A navíc, když ten drak umíral... Poděkoval mu.

Muži, co vběhli do arény, pod záštitou kouzelných run Grina rychle zatlačili do kotce. Tam na něj už čekala kýčovitá odměna. Půlka krávy a kád' s vodou. Grin se k ní opatrně přiblížil a zadíval se na svůj odraz ve vodní hladině. Spatřil draka, kterým nikdy nechtěl být. Vrah přátel a svých druhů pro pouhé chvíle klidu, který mu poskytoval tento kotec.

Porozhlédl se po ostatních dracích. Ještě dalších osm draků, zde čekalo na čas, kdy jejich jména vyvolá ten divně oděný muž, co sem chodí. Klerik mu říkali. Nebyl jako žádný jiný z lidí. Kdykoli přišel, draci zneklidněli. Cítili jeho strašnou moc skrývající se za neškodným vzhledem. Ani lidé s těmi dlouhými zaostřenými klacky zvanými kopí, kteří dokázali draka zranit, nebudili takový děs jako on. A dnes ráno přišel. Vyvolal jeho jméno a jméno Morniera. Mornier patřil k těm šťastnějším drakům a mučení mu nezpůsobilo trvalé škody. Pak je odvedli do arény a nutili je bojovat. Nutili je bojovat o to, kdo přežije. Buď mohli zemřít oba, nebo jen jeden.

Grin se uvelebil na podlahu kotce a oddechoval. Na pravém rameni se mu táhla sečná rána od toho, jak Mornier při svých smrtelných křečích házel hlavou okolo sebe. Podařilo se mu tak Grinovi roztrhnout rameno ostnem na hlavě.

Pootočil svou hlavu na stranu a začal si oblizovat místo, kde trn roztrhl kůži a přetřal maso. Bolestně sykl, když jeho vlastní sliny začaly stékat s krví po jeho končetině. Prohlížel si o to pozorněji zranění a když ho dostatečně pročistil, s úlevou si oddechl, že je spíše povrchového rázu než nějakého vážnějšího. Chvíli se mu sice zdálo, že spatřil kost, ale to byl jen odraz světla.

“Zabils ho, jak vidím,” pronesl někdo vedle z kotce.

Straz, velitel levého křídla letky, se ironicky rozesmál. “Jsme jak ovce na porážku. Nutí nás

se seřezat a rozlámat si kosti. Kdybych mohl, tak je všechny sežeru a je mi jedno, že bych se z jejich chuti pozvracel.”

“Mlč, prosím tě,” sykl na něj Grin a odtáhl se od strany kotce sousedící se Strazovou.

“Rád bych mlčel, ale prostě nemůžu. Jsme zatracenci na tomto světě. Poslední z draků, kteří věřili na dobro.” Straz se přisunul blíže ke Grinově kotci. Protáhl svou tlamu mezerou mezi mřížemi a vycenil na něj zuby. “Příště půjdeme bojovat my. Cítím to v kostech. A proto se s tebou chci domluvit. Necháš se zabít?”

“Zbláznil ses?!” vyjel na něj Grin. Rychle vystartoval, ale čelisti sklaply naprázdno. Straz mezitím stáhl hlavu zpátky na svou stranu. Ale jeho úsměv byl stále stejný.

“Takže chceš zabít ty mě? Svého vůdce křídla? A to jsi přísahal, že poslechněš každý rozkaz, který ti vydám.” Náhle jeho úsměv pohasl. “Ale tady jdou všechny hodnosti stranou. Všechny naše sny. Jsme jenom podívaná pro národ tak hloupý, že se opovážil nás vyzvat na souboj. A my byli tak bláhoví a mysleli si, že můžeme vyhrát.”

“Nech toho. Nepřipomínej mi to.” Grin se neustále rozčiloval. Straz pozbyl jakékoli naděje. Z Grinova bývalého velitele se stala troska. Kdysi hrdý drak se teď choulil u sebe v kotci a pomalu, ale jistě umíral na duchu.

Grin se zamyslel. Pak přešel ke Strazově kleci a promluvil: “Strazi, nikdy jsme nebyli přátelé, ale věřili jsme si. Proto jsme se dostali tak daleko. Já ti přísahám, že neodejdeš sám. V té aréně tě nezabiji.”

“Nech si to pro okamžik, kdy tam budeme stát, Grine.”

Straz s lehkým úsměvem na rtech hodil hlavou dozadu. Zadíval se na vršek kotce. Kotce stály v zastřešené obrovské budově. Obrovská budova, která kdysi sloužila k uskladnění obilí a teď byla předělaná na vězení, už sice chátrala stářím, přesto nebylo síly, která by jen tak prorazila vnější zdi. Architekti této budovy si dali záležet, aby ani drak nedokázal lehce prorazit její stěny.

“Dlouho jsem neviděl hvězdy,” pronesl Straz do prázdna a nadále nechával hlavu v pokroucené pozici. Nespouštěl oči ze stropu. Dychtivost, jeho touha létat, znovu spatřit svět za těmito zdmi, prostupovala každou jeho šupinou. I když ztratil veškerou naději, že znova poletí, nemohl zabránit touze, aby mu vracela vzpomínky na dny, kdy jako hrdý vůdce křídla brázdil oblohou.

“Nech naše sny znít v tvé i mé duši,” zavzpomínal Grin na slova dávné balady.

Pepper se svým jezdcem letěla krajinou. Dnešek byl podle jejího miláčka výjimečný den. Dnes prý poprvé poletí do místa, kde žijí i jiní draci, než které znala. Dragula, tak se to místo jmenovalo.

Nevěděla, proč letí zrovna dnes. Nezajímala jí účel cesty jejího pána. Věděla ale, že dnešní den bude něčím výjimečný. Něco se v jejím srdci změní. Dávná dračí krev kolující jí v žilách ji ubezpečila, že pozná divoké draky a moc se na to těšila. A druhá část jejího dračího mozku ji varovala, že něco není v pořádku.

Kousek od údolí začali klesat. Neletěli sami. Letěli s nimi i další dva jezdci. Žena, která se snažila Pepper odloučit jejího jezdce a velký černý muž. Ti dva na svých dracích následovali příkladu prvního a také začali sestupovat.

Dragula se z výšky jevila tak neškodná. Pepper ještě nemohla tehdy tušit, že po návštěvě tohoto hřbitova draků už nic nebude jako dřív.

Těch několik budov, které sledovala svýma zvědavýma očima, nebyly nic proti obrovské stavbě z bytelného kamene a mramoru. Jediná budova tak veliká, že se do ní mohlo vlézt celé město. Hranatá a nevýrazná. Monumentální výplod lidské mysli. A kousek od ní zaslechla dračí řev. V žilách ji polil led. Hlasy těch draků sténaly a proklínaly vše živé.

Zadívala se tím směrem a spatřila proláklinu v zemi, kde se shromáždilo velké množství lidí. Lidé oproti drakům jásali a skandovali. Pomatená touto nejasností při sestupu zakolísala a málem shodila svého jezdce dolů.

“Co se děje, Pepper?!” objal ji hned, jak dorazil dolů, její jezdec.

Láskyplně se na něj zadívala a uvažovala, proč si on ničeho nevšiml. Přitiskla k němu velkou tlamu a on ji objal.

“Pepper, poslední dobou jsi neklidná,” zašeptal jí do ucha a čekal na její reakci. Jako jeden z mála lidí si uvědomoval, že draci lidem rozumí. Částečně, ale rozumí.

Pepper s náznakem strachu zavrčela. Její velké žluté oko hledalo Vivien, ženu uchvatitelku.

Tak si ji v duši nazvala. Chtěla uchvátit jejího muže, Jeremiena.

Nakonec ji našla. Slézala ze svého draka a arogantně ho pochválila. Rudý drak jen zasněně zavrčel. Lorandin, jméno, které mu lidská žena dala, znamenalo v jejím jazyce “podrobený”. Pepper ho litovala. Stejně, jako se ona zamilovala do svého jezdce, i jemu se stalo totéž. Rozdíl byl ale v tom, jak se který z dračích jezdců ke svému draku choval. Jeremien svou dračici miloval. Vivien svého draka brala jako otroka.

Norx, černý muž, létající na Juknarovi, modrém obrovi, nebyl jako předešlí dva letci. Norx miloval svého draka a drak zase jeho. Jenže mezi nimi panovalo napětí, o kterém Pepper moc nevěděla. Jediné, co postřehla v rozhovorech s Juknarem, bylo to, že je velice krutý. Nenáviděl divoké draky a hlavně miloval bolest. Tu, co způsobil, i tu, co byla způsobena jemu.

Jeremien se odtrhl od Pepper a pomalým krokem se vydal k velké budově. Druzí dva jezdci ho následovali. Pozvolně se přibližovali ke kolosu z mramoru a kamene. Draci stejně na oko lenivě následovali své pány. Zkušený pozorovatel ale vycítil v jejich klidném vzezření napětí z neznámého. Všichni tři draci věděli, že tyto zdi přinesly drakům zlo a utrpení.

Juknar se nervózně otřepal. Jeho jezdec ho pohladil po tlamě a pokračovali dál. Napětí, vroucí v nich, pomalu prostupovalo přes šupiny. Před velkou bránou, kterou hlídalo dvanáct ozbrojených mužů, se konečně zastavili.

Jeremien s nimi prohodil pár slov. Muži se pak roztáhli a nechali tohle procesí přejít bez problémů dál. Přesto jejich nevraživé pohledy mluvily za vše. Draci zde nebyli vítání. Hlavně ne ti “svobodní”.

Skupina jezdců s draky vstoupila do rozlehlé haly a to, co spatřili, v nich navždy něco změnilo.

Zubožení draci v kotcích žalostně řvali. Někteří jen hloupě sledovali zeď a myšlenkami bloumali v jiných světech. Mnozí z nich měli na svém kdysi krásném těle bezpočet ran. Mnohé rány se ani ještě nezahojily a krev linoucí se z jejich těl skrápěla podlahu.

Pepper přepadla strašná tíseň. Náhle pocítila touhu se vrhnout k těm drakům a pomoci jim. Málem to také udělala, ale láska k Jeremienovi ji zastavila. Musela ho poslouchat a on nevydal rozkaz. Cítila, jak vedle ní ostatní draci jezdců, prožívají také různé pocity. Měla strach, že ne každý z nich by rád pomohl těm zuboženým tvorům v kotcích. Zvláště Juknar. Znova se zadívala

na nejbližšího zeleného draka. Neměl oči a co ji nejvíce zarazilo, pak to, že ho o ně musel připravit jiný drak. Podvědomě ale vycítila, kdo za to může. Přirozeně jako to, že dračice miluje svého druhu. *Ty stvůry.*

“Ty stvůry!” Jeremien s neskryvaným hněvem zalykal. “Jak jen mohli?”

Pepper k němu přitiskla svou hlavu a jediná slza ukápla na podlahu.

“Tohle jim neprojde. To ti slibuji, Pepper.”

“Nech toho,” ohradila se Vivien. “Tihle draci jsou divocí. Rozsévají zlo po této zemi. Mají trpět.”

“Nikdo nemá takhle trpět. Raději by měli zemřít než tohle,” odvětil jí.

Vivien jen pokrčila rameny a vydala se dál. Jeremien chvíli oddechoval a pak také následoval zbytek skupiny. Pepper se ale zastavila. Nedokázala se pohnout a sledovala draky v jejich útrapách. Nedokázala z nich spustit oči. Jeremien se na ni otočil a přikývl. *Nechám tě tady. Potřebuješ to.*

Jeremien ještě narychlo přikázal, aby Pepper nechali být, a pak spěšně vyrazil, aby dohonil skupinu. Pepper se mezitím vydala mezi kotce.

Nově příchozí zvedli v pokořených dracích vlnu odporu. Pach linoucí se z jejich těl zaplňoval nozdry Grina a krev v jeho těle dosahovala skoro bodu varu. Nenávist. Přirozená nenávist, zakořeněná po generace, prosakovala na povrch skrz jeho mohutné tělo. Prohnul se v páteři a zakřičel k neviděné obloze slova plná hořkosti a neskryvaného hněvu.

Přiblížil ohromnou tlamu k mřížím a stejně jako jiní z jeho druhů sledoval celou scénu, která se pomalu odehrávala před jejich očima. A po chvíli, kdy draci následovali své pány pryč a dračice zelené barvy procházela mezi kotci, se Straz a Grin rozhodli jednat. Zcela nezávisle na sobě, ve chvíli kdy procházela Pepper okolo nich, zakřičeli přes mříže na její adresu velice neslušné nadávky.

Pepper se polekala a vrhla se na stranu. K jejich velkému údivu ale po zvyku divokých draků přikrčila a nadávku jim oplatila plnou měrou. Pak se zarazila a uvažovala, co vlastně právě

udělala. Grin, Straz i ostatní draci udiveně hleděli na dračici vychovanou lidmi, která podvědomě reagovala na jejich divokou krev.

Pepper se rozhodla využít šanci a promluvila.

“Jmenuji se Pepper a jsem družka Jeremiána, svého pána. Ráda bych vás poznala, pánové.”

Draci se k ní otočili zády. Jediní, kteří zůstali k ní čelem, byli Straz a Grin. Oba dva se rozhodli zjistit, co je vlastně opravdu zač.

“Pánové? Takhle nás může oslovit jen miláček lidí, Zrádkyně krve.” Straz vyštěkl a chystal se na ni vychrlit plameny. Pak si ale uvědomil, že klece jsou očarovány tak, že plameny neprojdou skrz.

Grin naopak se zájmem sledoval její reakci. Pepper se pozastavila nad jeho chováním. Zcela zmatená zalykáním se Straze nepochopila, že v sobě polyká oheň, a opatrně našlapovala na místě.

Grin se rozesmál: “Strazi, tahle dračice není jen tak někdo. Je to mazel. Opravdový mazel lidí. Chvilí jsem si myslel, že jsem v ní zahlédl draka, ale je to člověk.”

“Člověk?” nechápavě se otočila na Grina.

“Člověk. Nejsi drak. Nevíš, co to znamená být drak.”

“Ale já jsem drak,” ohradila se dračice.

“Opravdu? Beztak piješ z misky a na zavolání přiběhneš jak čokl.”

Pepper vystartovala a snažila se prorvat přes mříže ke Grinovi, aby ho zakousla.

Grin jen s posměchem sledoval její snažení a trochu mu jí bylo i líto. Opatrně se nahnul ke krají mříží a když se naskytlá příležitost, hryzl ji do čumáku skrz mezeru. Pepper s kňučením nepodobnému psímu stáhla ocas a celá se přikrčila k podlaze.

“Proč jsi to udělal?” Pepper se dožadovala odpovědi. Cítila se trapně a přitom velice rozezleně. Tohle si k ní nedovolil žádný z draků jezdců. Cítila, že ji velice zesměšnil a nemohla s tím nic udělat. Pohledem ho ukamenovávala a snažila se přijít na to, jak mu to vrátit i s úroky. Nakonec se nezmohla na nic lepšího, než že se ho pokusí urazit.

“Možná jsem podle tebe pes, ale mám stále co jíst a nemám na sobě zbytečné jizvy jako ty, idiote.”

Grin se napřimil a ona couvla. Velikostně nebyl nějak větší než ona, ale něco v jeho postoji ji donutilo couvnout.

“Ty nevíš, co to znamená být drak. Nevíš, co je to Obloha. Jsi jen ubohý mazlík lidí. Urážíš mě a přitom nejsi schopná ničeho jiného než těchto několika nepříjemných slov. Jsi neškodná.”

Pepper vřela krev. Cítila, že je něco špatně. Nedokázala si připustit, že je to v ní. Neovládla se.

Grin náhle postřehl, že jeho kotec se otevřel. Pepper se vyděšeně rozhlédla po ostatních dracích a zoufale sledovala dvířka, která s hlasitým žuchnutím vypadla z pantů. Grin se zaradoval a vyrazil vpřed. Pak ucítil strašnou bolest, která mu projela tělem. Cítil, jak narazil do něčeho tvrdého. Zatmělo se mu před očima a jediné, co si v tu chvíli uvědomoval, byl pocit bolesti, který se mu usadil na hlavě.

Straz nechápal, co se stalo, ale Grin se zničehonic rozběhl a vrazil do dveří svého kovového vězení. Pak se složil a odporoučel se poněkud tvrději na studenou zem.

Pepper hlasitě hekala. Ještě teď se jí rozostřený zrak vracel do normálu. Její dar, Iluze, měl velkou nevýhodu v tom, že pokud ho použila impulzivně, nedokázala sama často rozeznat realitu. Teď při ní stálo štěstí a stalo se to výhodou. Sama na chvíli uvěřila, že dveře kotce odpadly a ten stříbrný drak se vrhne na její hrdlo a překousne ho na dvě půlky.

“Co jsi mu udělala?” projevila Straz trochu zájmu. Opravdu rád se šoural ve věcech, které nechápal, a tohle mu bylo záhadou. Z jeho úhlu ta iluze nešla vidět a zcela nechápal nastálou situaci.

“Jen to, co si zasloužil,” oddechovala.

“Chceš vědět, co to znamená být drak?”

Pepper se zvědavě, ale již obezřetně zaměřila na druhého draka.

“Ani jste se mi nepředstavili a jen mě tu poučujete, shazujete a urážíte. A chcete mi říct, co znamená být drak? Ano, to chci vědět. Co podle vás trosek je být drak?”

Straz se unaveně usmál. “Není to o tom, co znamená být drak. Je to o tom, co má drak cítit. Víš, ve chvíli, kdy jsi přišla, jsi automaticky odešla od našeho druhu. Otočila ses k nám zády, ale jako jediná z těch draků jsi přišla až sem. A to nás urazilo. Cítím z tebe, že jsi mladá a nezkušená. Řekni mi. Kolik znáš draků?”

Pepper se zamyslela. “Tři, ale jeden z nich už nežije.”

“A všichni slouží lidem že?”

Pepper přikývla.

Straz si jen povzdechl. “A slouží nějaký člověk tobě?”

Pepper se zamyslela a váhavě přikývla.

“Ten Jeremien, jestli se nemýlím, je tvůj partner a druh, ale je to člověk. První, co si pamatuješ, je on že?”

Pepper přikývla a nechápala, kam tím Straz míří.

“Jsi cítit pachem lidí, ne divočiny. Nikdy jsi nebyla venku a nikdy nepochopíš, co to je být drakem. Víš jen to, co je být člověkem. Nepocítila jsi svobodu. I když si myslíš, že můžeš letět kamkoli, nemůžeš.”

Pepper začala těžce dýchat. Něco v jeho slovech ji ranilo a něco povzbudilo zvláštním ohněm touhy.

“Divoký a svobodný drak si létá, kam chce. Vládne obloze i zemi. Je se svým druhem a je ochoten pro něj položit život. I kdyby země a nebe pominuly, nezradil by druhu.” Straz cítil, že i v něm se něco lámalo. Když si připomínal slova dávných časů, litoval, že vůbec někdy navrhl Grinovi, aby za něj zemřel.

“Lidé nás nutí bojovat, lidský draku. A nutí nás zabíjet své bratry a sestry. Rodiny, které jsou pro nás vším. Berou nám vše - zemi i vzduch. Jsou jako nemoc, která se ti usadí v šupinách a nakonec způsobí, že všechny odumřou a vypadají.”

“Nech toho, Strazi. Ona nás nepochopí.” Grin se probral ze svých nucených dřimot a postavil se. Chvilí ještě protřepával hlavu. Pak se s notnou dávkou nenávisti a obdivu zadíval na Pepper.

“Jmenuji se Grin. Jsem svobodný drak a letec Jižní letky. Jsi Pepper že?” Nečekal ani na její přikývnutí a pokračoval: “Možná nejsi drak od narození, ale stejně v tobě drak spí. Musíš i teď cítit, že jsme tví druhové. Proto jsi zde zůstala, kdežto jiní odešli. A proto se ptám - jsi ochotná se stát drakem podle dračích tradic? Jestli ano, pomoz nám utéct a ztrestat tyhle lidi.”

Pepper málem vykřikla ano. Něco v podvědomí, něco, co nejde pojmenovat, v ní na chvíli převládlo. Krev se rychle rozlévala žilami a hormon přinášející pocit jí zcela neznámý otupoval její smysly. A pak si vzpomněla na Jeremiena.

“Nemůžu.” Skoro se zajíkla. “Miluji svého druhu. Je jediné, co mám. Máte pravdu, draci.

Lidé nejsou hodní. Cítím jejich pohledy. Cítím jejich nenávist. Nechtěla jsem si to přiznat, ale nemají mě v lásce. Ani jiní jezdcí. Jenže já patřím Jeremienovi. On je jediný, s kým můžu projít životem. Odnesu ho až ke hvězdám.”

Grin i Straz si jen povzdechli. Na chvíli se v nich objevila jistá naděje, že by mohli tuhle lidodračici použít pro svůj útěk. Opravdu s ní neměli zrovna přátelské úmysly a při nejbližší příležitosti by ji zabili, ale nic se nestalo.

Přesto se v Pepper něco zlomilo. Pečeť, která chránila to, co patřilo drakovi, povolila a nemohlo ji už nic zastavit. I když nemohla sama být divokým drakem, nehodlala dopustit smrt těchto draků. V hlavě se jí začal rodit plán, jak je zachránit. Vše záleželo na pouhé náhodě, kterou však jako dračice vycítila. Neprozradila však nic ze svých záměrů ani jednomu z těch dvou draků.

Pak přišli ti muži. Odehnali Pepper od kotců a postavili se před Straze a Grina. O chvíli později dorazil ten muž v dlouhém plášti a draci znejistěli. Klerik byl tu.

Zadíval se na Pepper a chvíli uvažoval. Pak mávl rukou a nechal ji být. Místo toho se zadíval na dva, které vybral.

“Ty a ty. Za chvíli si užijete trochu čerstvého vzduchu. Hoši, co byste řekli na malou arénku?”

Grin se zadíval na Straze. Oba dva věděli, co teď přijde. Polkli a připravili se ve svých myšlenkách. Chýlilo se k dalšímu souboji na život a na smrt. Jenže tentokrát to bude jiné.

Nikdo však nepočítal s tím, že i lidodračice je stále drak.

XXVI. Iluze štěstěny

Grin napochodoval ke své nelibosti do arény. Před několika málo hodinami ji opustil a doufal, že se sem nikdy již nevrátí; přesto se tomu nemohl vyhnout. Dokud byl naživu, musel bojovat tak, jak lidé pískali.

Opatrně našlapoval na nerovné, vyprahlé zemi. Nespočet soubojů, co zde proběhl, poničil kdysi úrodnou půdu a jediná rostlina schopná růstu v tomto prostředí byl trnitý plevel, pro který

draci ani nemají jméno.

Nespouštěl oči z protější brány. Do arény vedly tři vchody. Dvěma, naproti sobě ležícím, vcházeli draci a třetím pak lidé, aby odstranili mrtvá těla či jiné překážející předměty, které bránily dalšímu zápasu.

Brána se s hlasitým vrzáním, jemu tak dobře známým, otevřela. Do arény vpochodoval bílý drak - Straz, jeho bývalý velitel a drak, kterého si vždycky vážil. Bojový duch, který ze Straze cítil, byl asi tak stejný jako jeho. Pokřivený strádáním a útrapami lidského zajetí, přesto velice citelný. Oba dva chtěli přežít co nejdéle. Pořád ve svém srdci doufali, že se každým okamžikem otevře brána a dovnitř vkráčí jejich dračí druhové, aby je zachránili z tohoto pekla. Pak se zase vrátila realita a oni si museli vybrat - život nebo smrt. Jen jeden dnes v noci složí svou unavenou hlavu plnou zármutku ke spánku. Jen jeden z nich dnešního večera zatruchlí pro bratra zabitého jeho tlapou.

“Grine.” Straz se rozhodl říct, co měl na srdci, dříve, než začnou a ztratí zábrany. Dříve než převládne jejich zvířecí já.

“Grine. Promiň, co jsem řekl tehdy v kotci. Neměl jsem tě o to žádat. Zde nic jako dračí přísahy není. Jsme tu jen my dva - ty a já. Víme, jak to skončí. Jeden dnes večer ochutná maso toho druhého. Prosím, příteli. Přijmeš mou omluvu?”

Grin chvíli stál, přemítal ve svých myšlenkách o několika posledních dnech. Dříve Straze obdivoval a snažil se mu vždy stát při boku. Ne jako přítel, ale jako drak, který chrání a poslouchá svého velitele. Až zde si uvědomil, jak slepý byl. Ochotně by následoval svého velitele i do záhuby. Teprve teď pochopil, jakou cenu má život. Když musel o ten svůj nuceně bojovat.

“Přijímám ji,” přikývl.

Straz na nic nečekal. V jediné vteřině vyrazil vpřed jako had a pokusil se zakousnout Grinovi do krční tepny.

Grina zachránilo to, že Straz již delší dobu nejedl dost dobře a navíc nemohl tolik cvičit své odrazové svaly na nohou. Proto jeho výpad nebyl tak prudký, jak plánoval, přesto vražedný a kdyby Grin zazmatkoval, už by ho na tomto světě nebylo. Včas protáhl své krční svalstvo okolo Strazovy hlavy. Prudkost, kterou Straz vyvinul, ho i tak vyděsila. Odskočil místo útoku a čekal,

co jeho protivník udělá dál.

Straz očividně ztratil ze své původní útočnosti a vyjeveně sledoval Grina. Zjevně vsázel vše na tento moment překvapení a teď, když nepřinesl kýžený výsledek, nevěděl, jak pokračovat dál. Zhluboka dýchal a čekal.

Grin moc dobře věděl, že Straz se pokusil použít svůj dar. Jenže na něj neměl sílu. Straz byl kouzelník - kouzelník mezi draky. Dokázal na kratičký moment manipulovat s časem. Ne tak, jak by si představovali mocní. Jen okolo svého těla pozastavit čas tak, aby dokázal rychle zareagovat. Vyžadovalo to velkého úsilí a píle, než pochopil, jak má co provést při zdolávání časové zábrany.

Teď v moment, když Grin uhýbal hlavou, měl skvělou příležitost ho využít. Jenže z nějakého důvodu nemohl. Grinovi poskočilo srdce radostí. Zcela ignoroval bolest spjatou s tím, že brzy bude muset zabít svého druhu, a radoval se z dobrého souboje. Měl naději. Ba co naději. Měl výhodu. Straz byl sice větší, ale jeho rozpoložení svalů z něj dělalo skvělého letce, ne válečníka. Grin měl přesně opačný problém. Nebyl tak zdatný letec, ale jako voják již dokázal vykonat velké věci - a tady se nelétalo.

Přešel z nerozhodného postoje do útočného. Grin se rozhodl využít své tělesné převahy a vrhl se na nebohého Straze.

Straz i přes svou obratnost nedokázal na tuhle vzdálenost úplně uhnout přílivové vlně Grinových svalů. Stadionem se rozeznělo zapraskání. Grin vrazil do ocasu Straze zrovna ve chvíli, kdy se odrazil zadníma nohama a uskakoval do strany. Praskající zvuky vycházely ze Strazova ocasu. Kůže a šlachy povolily. Z ocasu trčely kosti. Krev skrápěla vyprahlou zemi a plevel hltal vláhu i živiny, které v ní byly skryty. Straz zoufale řval, nedokázal krotit bolest. Zareagoval instinktivně a vrhl se po Grinově hlavě. Ten to čekal a jedinou ranou tlapy ho poslal k zemi. Straz bolestně vypískl, při dopadu na zem dopadl na již tak pochroumaný a polámaný ocas. V agónii se převaloval a s každým pohybem ho zaplavovala nová vlna bolesti.

Grin čekal. Když pochopil, že jeho protivník se již na nic nezmůže, opatrně přikráčel k jeho hlavě. Stál nad svým velitelem a chystal se ukončit jeho život.

Pepper sledovala celý souboj s obavami. Od začátku věděla, že ti dva nemohli přežít. Aspoň ne oba. Jenže to nechtěla dopustit. Jak se zajíkala, když zaslechla ty hrozné zvuky lámajících se kostí. V očích se jí zrcadlila slza. Zoufale si přála, aby tenhle zlý sen skončil.

Jeremien ji pevně držel za nohu. Cítila jeho tělesné teplo a náhle si přála, aby nikdy neexistovalo. Přála si, aby mohla zmizet z tohoto krutého světa. Nepopsatelná touha se změnila v jekot, který se jí vydral z pootevřené tlamy. Neovládla to a o chvíli později nezastavitelně svým hlasem přehlušovala skandování lidské masy na tomto stadionu.

“Jeremiene, uklidni si to své zvíře,” ozvalo se někde za nimi. Jeremien se o to opravdu pokoušel, jenže Pepper ho nevnímala. Zcela se poddala pocitu zoufalství. Jediné, co ji drželo na místě, byl pocit, že je příliš slabá na to, aby zachránila byť jediného z těchto draků. Nechápala to. Celou tu dobu lidskou rasu milovala a teď, když spatřila, čeho jsou schopní, když prozřela přes lidskou přetvářku, nedokázala již dál jen nečinně přihlížet.

“Nezabíjej hooooo!!!!!!” Spíš to byla prosba, co vyslala k nebesům. Celým svým tělem se zapřísáhla, že nikdy lidem neodpustí. Ne těm, co zde byli. Stále milovala Jeremiena, ale nedokázala už ctít jeho rod.

Grin z dálky zaslechl jediný hlas. Draka. Opravdového draka. Otočil se po směru zvuku a strnul. Lidská dračice s roztaženými křídly vyřvávala k nebi slova, která mohl pochopit jen on. Pochopil to, co mu chtěla říct. Zadíval se na své tlapy a spatřil, jak se mu klepou. Cítil srdce, jak divoce buší. Touhou po krvi, ale ne krvi draka, který ležel před jeho tlapami. Na odpověď zvedl svou hlavu do výše a v sonátě smutku se přidal k jejímu tesknému vytí.

Straz sebou přestal zmítat. Zpěv, co mu zněl v uších, mu přinesl klid, který potřeboval, aby si uvědomil, že prohrál.

“Doraz mě,” zaskuhral a zadíval se do Grinových očí. “Doraz mě a až přijde tvá chvíle, pomsti se i za mě, příteli.”

“Ne. Neudělám to.” Grin si sedl naproti Strazovi a čekal na to, co muselo přijít. Již to dřív viděl. Po svém souboji s jedním z draků dva draci nebojovali a popravili je oba. Přijdou muži s

velkými kovovými tyčemi. Ozve se série ran a draci padnou s prázdnýma očima k zemi.

“Ne, musíš za nás oba žít, Grine. Dostaneš se odtud a porazíš lidi. Jsi silný. Porazíš je všechny a...”

“A co pak, Strazi? Zemřu tak jako tak. A já si vybral hodinu a den. Neber mí mé rozhodnutí.”

“Jako tvůj velitel ti nařizují - konej svou povinnost! Nenech druha trpět!”

“Ne, veliteli. Sám jste řekl. Zde nejsou pravidla a zákony. Letka zde nemá žádnou moc.”

Strazovi se v očích objevily slzy. “Děkuji ti, bratře ve větru.”

Grin se jen nejistě pousmál a polkl. Vnitřně to v něm vřelo. Toužil žít. Každý touží žít, jenže co je to za život, když nedokážete vyřknout své vlastní jméno a nezvracet při tom.

A tehdy zasáhla vyšší moc. Dveře do arény se otevřeli a dovnitř nevešli lidé s tyčkami z kovu. Místo toho vkráčeli neozbrojení čističi arény a jak se podivili, co tam spatřili.

Pepper se zatmělo před očima. Nikdy dříve nepoužila svůj dar takto. Ne v takovém množství. Jen ona viděla ty dva draky, jak tam sedí a leží. Jen ona. Pro zbytek diváků v aréně leželi dva draci, kteří se s vypětím všech sil naráz zabili. Straz, který podlehl svým zraněním, a Grin, který podcenil bojeschopnost svého druha. Grinovo tělo chladlo s prokousnutým hrdlem a Straz v posledních křečích škubal hlavou.

Ani nevěděla, co ji to napadlo. Zareagovala instinktivně. Teď jen doufala, že ti dva pochopí, že je to jediná chvíle, kdy mohou zkusit získat svobodu.

Jeremien ji nevrle chytil za krk.

“Proč, Pepper?”

On to věděl.

Grin vyplivl několik kusů zkrvaveného šatstva. Ve chvíli, kdy čističi začali dělat randál,

zakročil a roztrhal je. Jejich údy a orgány se válely po celé aréně. Dal si záležet, ale musel spěchat. Zaměřil se na ně drápy a tlamou. Jednoho dokonce rozdrtil ocasem. Zadíval se na podivnou změt' kostí a kaše. Uchechl se při pomyšlení, co si musel ten človíček myslet, když ho ten ocas zasáhl. Možná nic. Přece jen to bylo dosti rychlé.

“Nevím, co se Strazi děje, ale lidi o nás očividně nevědí.” Grin sledoval publikum, které se tvářilo poněkud znudeně. Dokonce se mnozí začali zvedat ze svých židlí a rozcházeli se.

“Pomůžu ti vstát. Můžeš létat?” Grin přistoupil ke Strazovi a prohlížel si jeho ránu. Opravdu mu přelámal většinu kostí v ocasu. Navíc ocas patřil k důležitému orgánu při letu. Bez něj se velice špatně kormidlovalo.

“Nevím, Grine. Měl bys jít. Cítím, že tohle je jediná šance, co se ti naskytne. Let! Neohlížej se a řekni Hnízdu, co se tady děje. Musí to vědět! Nesnaž se hrát na hrdinu. Chraň naše mladé, chraň hnízda! Slyšíš!”

“Bez tebe nejdu. Je to šance pro nás oba.” Násilím donutil Straze vstát. Pomalu, ale jistě ho dotlačil k straně arény. A pak se to stalo. Dav zalapal po dechu. Dračice Pepper se zhroutila a nemohla dále držet iluzi, kterou použila.

Lidé začali rvát a zmatkovat. Straz i Grin stáli před otevřenými vraty a jediné, co jim ještě stálo v cestě, byla hrstka vojáků.

Oba dva draci s nimi udělali krátký proces. Straz je skropil plameny. Peklo, které lidé tehdy pocítí, nikdy nezapomenou. Jejich těla se v hrozných mukách pomalu rozpadala. Kůže a maso odpadávaly od kostí. To Grin použil svůj dar spolu se Strazovým ohněm. Grin byl jedovatý drak. Neměl oheň, ale jedové výpary, které se v kombinaci s ohněm stávaly něčím silnějším než kyselina. Celé okolí se měnilo v pustinu. Nic živého nemělo sebemenší šanci na přežití. Vzduch i země stravovala moc silnější než nejničivější kouzlo. Jenže nemohlo trvat věčně.

Oba dva draci přestali chrlit zkázu a jediným mocným odrazem odstartovali.

Za každou cenu se musíme dostat do Hnízda.

Klerik sledoval spoušť, kterou ti dva draci napáchali. Vztek v něm jen vřel. Nedopřál si ani

chvíli klidu.

“Dvanáct mužů se mnou! Musíme za nimi. Řekněte jezdcům, že každý kdo mi přinese hlavu jednoho z těch draků, dostane obrovskou odměnu.”

O chvíli později Klerik a dvanáct mu oddaných vojáků nasedlo na válečné gryfy a začalo stíhat dvojici draků. Dračí jezdcí je následovali.

Pepper letěla nejistě a přece s klidem. Ať jí čekalo cokoli, leželo to před ní.

Hnízdo brzy mělo pocítit první z několika ran.